

ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Το στολίδι

Μια φορά και έναν καιρό, σε μία σοφίτα ενός πλούσιου σπιτιού ήταν ένα κουτί, γεμάτο ξεχωριστά, ολόχρυσα, χριστουγεννιάτικα στολίδια. Ήταν μεγάλα παχουλά και φανταχτερά με κόκκινες κορδέλες να αγκαλιάζουν την μέση τους. Η οικογένεια τα φρόντιζε και πάντα τα στόλιζε στην πλευρά του δέντρου που βλέπει στο παράθυρο, έτσι ώστε όλοι οι περαστικοί να το βλέπουν και να το θαυμάζουν.

Ανάμεσα τους όμως βρισκόταν ένα άσχημο, παραμελημένο στολίδι, μια μικρή γκρι μπάλα. Κανείς δεν πρόσεχε αυτό το στολίδι και δεν το αγαπούσε. Ποτέ κανείς δεν είχε μιλήσει περήφανα για αυτό, ούτε θέλησε ποτέ να το στολίσει στο μεγάλο δέντρο του σαλονιού. Μόνο, καμιά φορά, τα παιδιά του σπιτιού έπαιζαν μπάλα μαζί του, αλλά δεν του άρεσε καθόλου. Το κλωτσούσαν συνέχεια και πονούσε πολύ. Μια φορά μάλιστα, το χτύπησαν τόσο δυνατά ώσπου ράγισε.

Μα κάθε πλάσμα, κάθε πράγμα έχει ένα λόγο να υπάρχει. Όλα έχουν αξία. Μπορεί το στολίδι να μην ήταν μεγάλο και λαμπερό, όμορφο και κομψό. Είχε όμως τη μεγαλύτερη φαντασία που είχε ποτέ ένα στολίδι. Ήξερε να λέει υπέροχα παραμύθια. Απλά αυτό το καιρό ήταν κάπως άτυχο, και δεν τον εκτιμούσε κανείς.

Ήταν κοντά στα Χριστούγεννα, όταν άκουσε την οικογένεια να

συζητά και να λέει: **«Πρέπει να καθαρίσουμε την σοφίτα από όλα τα άχρηστα και άσχημα αντικείμενα της»**. Ποια θα ήταν η τύχη του άραγε; Θα το πετούσαν στην ανακύκλωση; Θα το έκαιγαν; Θα το έσπαζαν; Εκείνο το βράδυ ένωθε πιο λυπημένο από ποτέ. Πόσο θα ήθελε και αυτό να ήταν στολισμένο σε ένα όμορφο χριστουγεννιάτικο έλατο, να μην ήταν μόνο, να καμάρωναν και αυτό όπως τα άλλα στολίδια.

Εκείνες τις μέρες που το στολίδι περνούσε τόσο δύσκολα, υπήρχε και ένα παιδί που πήγαινε τα ψώνια στο σπίτι της οικογένειας. Το παιδί λάτρευε και περίμενε πως και πώς να έρθουν τα Χριστούγεννα. Ήταν όμως λυπημένο. Τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του, δεν το φρόντιζαν ούτε του έλεγαν ιστορίες. Δεν πίστευαν στο θαύμα των Χριστουγέννων και πάντα τον άφηναν μόνο. Δεν είχε ακούσει ποτέ ένα παραμύθι από την αρχή μέχρι το τέλος.

Ο μικρός ήξερε να φτιάχνει όλα τα παιχνίδια μόνος του: πολύχρωμα αυτοκινητάκια και σκυλάκια με βούλες, ξύλινα αλογάκια, κουκλόσπιτα. Κι έψηνε υπέροχα γλυκά. Ήξερε να φτιάχνει κουλουράκια με κανέλα σε σχήμα αστεριών. Τα μελομακάρονά του ήταν τα καλύτερα του κόσμου. Μοσχοβολούσε όλο το σπίτι. Όταν τελείωνε το τύλιγμα των δώρων και το ψήσιμο των γλυκών, περίμενε με περισσότερη λαχτάρα το ταξίδι μαζί με τα άλλα παιδιά. Ταξίδια στην Ονειρούπολη. Και κάθε χρόνο τα ίδια. «Όχι, δεν μπορείς να έρθεις μαζί μας. Είσαι πολύ μικρός και αδύναμος».

Παραμονή Χριστουγέννων. Η όμορφη κυρία του σπιτιού είχε ξεχάσει τα ψώνια της στην αγορά. Έπρεπε κάποιος να της τα πάει.

Το χιόνι έπεφτε γύρω του, όταν είδε να πετάνε στον δρόμο κάτι. Ήταν ένα γκρι στολίδι. Όλο του το σώμα έτρεμε. Το έκλεισε στην αγκαλιά του για να προστατέψει από το κρύο και το χιόνι που έπεφτε πυκνό-πυκνό. Το πήρε σπίτι του.

- Θέλω ένα παραμύθι, ποτέ κανείς δεν μου χει πει ποτέ ένα παραμύθι από την αρχή ως το τέλος. Θέλω να ταξιδέψω και στην Ονειρούπολη.
- Ξέρεις πώς να πας στο νησί των Ονείρων; Είναι επτασφράγιστο μυστικό ο τρόπος να πας εκεί. Εγώ τον ξέρω.
- Πώς θα πάω; Πως θα πάω; Αχ, σε παρακαλώ πες μου γλυκό στολίδι.
- Υπάρχουν πολλοί τρόποι. Άλλοι είναι εύκολοι και άλλοι δύσκολοι. Ο πιο εύκολος είναι να ναυαγήσει κανείς στον Ωκεανό των Ονείρων και να πιαστεί από μια σανίδα με ρόζους στο σχήμα καρδιάς.
- Αν δεν καταφέρω να πιαστώ από εκεί;»
- Τότε θα προσπαθήσεις να σε πάρει στην πλάτη της μία γοργόνα. Περνούν παρά πολλές από εκεί, γύρω στις χίλιες τετρακόσιες οκτώ γοργόνες, από τις οποίες μία μόνο μπορεί να σε πάει στο Νησί των Ονείρων, την Ονειρούπολη. Οι υπόλοιπες σε πάνε όπου θέλουν. Έχω μάθει περιπτώσεις ταξιδιωτών που βρέθηκαν κατά λάθος στην Χώρα του Γαργαλητού, στην Κλοουνοχώρα ή στον Τριαντάφυλλοκοσμο.
- Μα πώς θα καταλάβω ότι βρίσκομαι στην πλάτη της σωστής γοργόνας;» ρώτησε το παιδί γεμάτο χαρά και ζωντάνια.
- Η σωστή γοργόνα θα φορεί ένα πράσινο παπιόν και θα κρατά ένα

ποτήρι με χυμό βατόμουρο. Θα της πεις τη μαγική λέξη και θα σε πάρει στην πλάτη της.

- Ποια είναι η μαγική λέξη;»
- Η μαγική λέξη είναι στην καρδιά σου, η γοργόνα ξέρει να διαβάζει καρδιές, δεν μπορεί να την κοροϊδέψει ποτέ κανείς. Είναι οι καρδιές που αγαπούν τα πάντα. Οι καρδιές που ξέρουν να συγχωρούν. Οι καρδιές που θέλουν παντού ειρήνη.
- Αχ, σε ευχαριστώ πολύ αγαπημένο μου στολίδι. Έχω ένα δεντράκι που βλέπει στο παράθυρο και θέλει τόσο πολύ να το στολίσω, όμως δεν έχω στολίδια. Θες να στολίσω εσένα; Θα είσαι το μοναδικό και θα κάνετε παρέα με το έλατο μου.

Το στολίδι δεν είπε τίποτα παρά μόνο δάκρυσε. Κανείς μέχρι τώρα δεν το είχε προσέξει. Όλοι το περιφρονούσαν και το κοροϊδεύαν. Το παιδί έβαλε το στολίδι στο δέντρο. Το έλατο χάρηκε που επιτέλους ένα στολίδι κάθισε στα κλαδιά του. Τόσο καιρό έβλεπε στο απέναντι παράθυρο του μεγάλου σπιτιού ένα άλλο έλατο γεμάτο πολύχρωμες μπάλες, αστέρια και κόκκινες κορδέλες. Κι ένιωθε άσχημα που δεν είχε ούτε ένα στολίδι, τώρα που πλησίασαν τα Χριστούγεννα. Τώρα όμως είχε ένα στολίδι. Του έφτανε. Δεν ήθελε τα πολλά, του έφταναν και τα λίγα.

Το παιδί έπεσε να κοιμηθεί. Εκείνη τη μέρα το σπίτι ήταν κρύο, είχε χαλάσει η σόμπα και κανείς δεν την έφτιαξε. Όμως το παιδί ένιωθε πολύ όμορφα. Είχε παρέα το έλατο και το στολίδι. Κι όταν τα μάτια έκλεισαν από τη νύστα ήρθε η γοργόνα με το πράσινο παπιόν που

κρατούσε ένα ποτήρι με χυμό βατόμουρο.

«Έλα, ανέβα στην πλάτη μου να σε πάω στην Ονειρούπολη». Και το ταξίδι άρχισε για αυτή τη μακρινή χώρα. Εκεί είναι όλα διαφορετικά. Μόνο η αγάπη βασιλεύει.

Λένε ακόμα ότι από τότε κάθε παραμονή Χριστουγέννων, γύρω στα μεσάνυχτα, κάτι παράξενο συμβαίνει, κάτι που κανείς δεν μπορώ να το εξηγήσει. Γκρι λουλούδια φυτρώνουν στην περιοχή, και αν ακούσεις προσεκτικά νιώθεις μια φωνή να παίζει και να γελά στη χώρα των Ονείρων. Και φυσικά να ακούει πολλά παραμύθια.

Έτσι λένε. Ποιος ξέρει;

